

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4467/2023
14.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Миладин Дабетић и Ранко Дабетић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 714/23 од 06.09.2023. године, у седници одржаној 14.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 714/23 од 06.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 714/23 од 06.09.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2564/20 од 18.10.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 07.09.2022. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати 400.000,00 динара и то: на име претпљених душевних болова због умањења животне активности 240.000,00 динара, на име претрпљеног страха 80.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му исплати на име накнаде нематеријалне штете износ од још 500.000,00 динара, а до тражених 900.000,00 динара и то: на име претпљених душевних болова због умањења животне активности износ од још 160.000,00 динара, а преко досуђених 240.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од још 170.000,00 динара, а преко досуђених 80.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова износ од још 170.000,00 динара, а преко досуђених 80.000,00 динара са законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име

накнаде материјалне штете исплати 19.417,55 динара са каматом. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 182.250,00 динара са каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 714/23 од 06.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, четвртом и петом изреке и одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади материјалне и нематеријалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе члана 177. Закона о облигационим односима, на шта тужена указује у ревизији. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да нема потребе за уједначавањем судске праксе, јер основ одговорности и постојање услова за ослобађање од одговорности, односно правилна примена материјалних права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Из ових разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 15.10.2020. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 419.417,55 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**